

halkést. *A kisasszony fülét nem tudjuk becsapni*, hajtott fejet a karmester bocsánatkérően, majd kezét csókolt anyádnak. A pizstráng folyton félrecsúszott apád tányérjén, a nikkeles kés csúnya hangot adva koccant a porcelánon. *Menjünk innen*, kérte anyádat, aki megtörölte a száját, körkörösén billegette a borospoharat, beleszagolt, ivott is egy kortyot. *Társalgunk még egy kicsit, aztán mehetünk, megmutatom a szobámat*, mondta anyád.

A legilletlenebb vágyait is úgy tudta elmondani, olyan magától értetődő nyugalommal, magabiztossággal, társaságban akár, mintha csak a városi hímezőkör kiállításáról beszélne. Nem voltak kétségei, se gátlásai, se félelmei. A nagy polgári ház emeletén pedig, az édeskés szagú lányszobában apád azt is megtapasztalta akkor délután, hogy vannak az emberi testen alkatrészek, amikkel legalább olyan nehéz bánni, mint a halkéssel.

TOMPA ZSÓFIA

Hagyma

*Az elszáradt, külső rétegekkel kezdte.
A pengét könnyedén beléakasztva
húzta a pusztult, száradt oltalmat
az élő test üvegfehérjéről.
És mikor már majdnem a tett végére ért
a hervadt barnából egyszerre könnyű-zöld lett,
az ujjá és a kés közötti rés nyűtte magával,
nyűtte a zsenge zöldet.
A pórusokon át szivárgott a tej,
a sós víz arca gyűrt medreiben, mosta,
mintha rozsdá mállott volna el
a palástoló porrétegeket.
Egymásba kapaszkodva minden ív,
egymásba törve együtt váltak le
a héjak a kisebb héjak lepleiről
mint egymást szorító, óvó bűneink.
S hogy magával húztak minden réteget
a kapaszkodó rostok, a sós víz itta por,
lemállott minden külső burka róla –
s hogy miről mállott le, a miről
nincs sehol.*

Január

T.-nek

*Most arcodat gondolom
és érzem közeled
az emlékek szöveteinkből szőtt,
keringő végtelenjében,
és gondolom,
ahogy a szűrt fényű, éjjeli konyhában
kopott bútorok között
hallgatjuk a gázláng pattogását,
és öledben ülök,
és mindketten tudjuk, hogy vége lesz,
mégis, a kinti hóesés benti melegében
úgy bújunk egymásba,
ahogy szorongó öröklét bújik el
a valóság kövei mögé,
most illatod érzem,
a fehér fényű éjszakában a gázláng melegét,
kint hóesés, bent néma pelyhekben hull alá a múlt,
hogy egyszer majd, hosszú évek hulltán
megérintse halkán
életem kemény földdé fagyott,
árkokkal érezett talaját.*